

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 467 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 11 lutego 2022 roku sygn. akt II K 620/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# pełnomocnik oskarżyciela prywatnego			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na niekorzyść	# w całości		
w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO					

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, mogących mieć wpływ na treść wyroku, poczynione wskutek błędnej i dowolnej oceny materiału dowodowego, w następstwie których sąd I instancji bezzasadnie ocenił zachowanie oskarżonego w kategoriach obrony koniecznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty błędnych ustaleń faktycznych</p>			

oparte zostały o próbę wykazania, że są one następstwem wadliwej, nie odpowiadającej kryteriom, o jakich mowa w art. 7 kpk, oceny dowodów, połączonej z nierespektowaniem reguły ujętej w art. 4 kpk, w szczególności w kontekście krytycznej oceny zeznań oskarżyciela prywatnego, prowadzącej do niesłusznego zanegowania przedstawionej w nich wersji przebiegu zajścia.

Stanowiska tego sąd odwoławczy nie podziela.

Wbrew wybrzmiewającym z apelacji sugestiom, zeznania T. K., zestawione z wymową pozostałego materiału dowodowego oraz skonfrontowaniu ich z regułami doświadczenia życiowego i reguł logicznego rozumowania, nie mają aż takiej wymowy,

aby bez
naruszenia
reguły, do jakiej
odwołuje się
art. 5 § 2
kpk, przyjąć, iż
to on został
zaatakowany
przez
oskarżyciela, a
nie odwrotnie.
Podkreślić
należy, iż żaden
inny dowód
wprost i
bezpośrednio
zeznań T. K. w
tej materii nie
wspierał. Jeśli
bowiem chodzi
o pozostały tzw.
osobowy
materiał
dowodowy, to
przypomnieć
należy, iż w
opozycji do nich
stały relacje
oskarżonego,
jego syna i żony,
które
przedstawiły
odmienne fakty,
kto i przez kogo
został
zaatakowany, a
kto się bronił.
Oczywiście
zakładać
należało, że do
relacji
najbliższych D.
M. należało
pochodzić z
dystansem,
mając na
uwadze, że ich
treść może być
obarczona
subiektywizmem

i ukierunkowana na postawienie oskarżonego w jak najlepszej sytuacji procesowej. Mając tego świadomość, a nadto uwzględniając wiek syna oskarżonego, sąd I instancji zasadnie postanowił ocenę jego wiarygodności zweryfikować posilkując się wiedzą specjalistyczną biegłego psychologa. Opinia ta nie dostarczyła podstaw, by relacje J. M. (1) zdyskredytować. Biegły poznawcze procesy małego (spostrzegani, zapamiętywanie oraz odtwarzanie spostrzeżeń) ocenił na poziomie umożliwiającym prawidłowe zapamiętywanie i odtwarzanie przeżytych zdarzeń i sytuacji, dodając, iż wedle jego wiedzy zeznania przez niego złożone są

odzwierciedleniem sytuacji, w których rzeczywiście uczestniczył. Opinia nie zawiera treści mogących wzbudzić wątpliwości, że takie, a nie inne jego relacje, stanowią pochodną wpływu innych osób, w szczególności rodziców. Jeśli zaś chodzi o zeznania T. B. oraz J. M. (2) – słusznie zostały przez sąd I instancji ocenione jako nieprzydatne do weryfikacji prawdziwości relacji oskarżonego i oskarżyciela. Trafnym jawi się wniosek, iż albo nie byli świadkami zajścia między nimi, albo starają się wobec niego zdystansować, składając zeznania nie obciążające którejkolwiek ze stron. Gdyby do zajścia rzeczywiście miało dojść w miejscu, które przedstawiał

oskarżyciel, a w/
w byliby jego
świadkami, to
powinni
zaobserwować,
że między D. M.,
a T. K. doszło
do rękoczynów,
których nie dało
się nie zauważyć.
Jeśli o tym
jednak nie
zeczają i nie
odtworząją ich
przebiegu, to
ich relacje uznać
należało za
nieprzydatne do
rozstrzygnięcia
sprawy. W tym
stanie rzeczy
jedynym
dowodem, jaki
mógł stanowić
bezpośrednio o
winie
oskarżonego,
były wyłącznie
zeczania
oskarżyciela
prywatnego.
Rzecz jednak
w tym, że
sąd I instancji
słusznie
zauważył, iż
ich treść jest
ewidentnym
przejawem
skłonności T.
K. do daleko
idącego
przejaskrawiania
przebiegu
zdarzeń,
przerysowania
możliwych
zachowań
oskarżonego
oraz

wyolbrzymiania zakresu krzywd, jakich z jego strony miał doznać, a przez to są one mało wiarygodne.

Przypomnieć bowiem należy, iż oskarżyciel podawał w swoich zeznaniach, że został przez oskarżonego przez znaczny okres zasypywany całym gradem ciosów gumowym młotkiem do układania kostki, które zadawane były po całym jego ciele, ze szczególnym uwzględnieniem głowy, także wtedy, gdy już upadł na ziemi.

Tymczasem z dokumentacji medycznej z wizyty w oddziale ratunkowym z izbą przyjęć Szpitala (...) w R., odbytej jeszcze w dniu zdarzenia (k. 7 - 8) oraz dokumentacji fotograficznej (k. 13 - 15) wynika, iż obrażenia są nieliczne i

powierzchnowe, ograniczone do obrzęku i otarcia tkanek w okolicy żuchwy po stronie lewej oraz pojedynczych, drobnych otarć skóry w okolicy szczytowej. Bólowi dłoni lewej nie towarzyszyły ani zasinienia, ani obrzęki (k. 7). Ani ilość, ani charakter tych obrażeń, ani też ich umiejscowienie nie wskazują, by oskarżony był obiektem przemocy o takim charakterze i intensywności, jaki wyłaniał się z jego relacji. Dopiero w dokumentacji sporządzonej po 6 dniach od zdarzenia obrażenia są opisywane jako rozleglejsze i liczniejsze (k. 12). Skoro nie opisano ich jednak w dniu zdarzenia, trudno nie mieć wątpliwości, czy nie powstały one później i w innych okolicznościach. W tej sytuacji

dopuszczalnym
jawi się wniosek,
że po zdarzeniu
obrażenia
oskarżyciela
ograniczały się
do tych
pierwotnie przez
medyków
opisywanych
oraz, że
jakkolwiek
mogły one
powstać wskutek
użycia wobec
niego przemocy,
tym niemniej
nie miała ona
takiej postaci,
jak wyłaniająca
się z jego zeznań.
Sąd odwoławczy
nie kwestionuje,
że obrażenia te
mogły powstać
wskutek użycia
siły fizycznej
przez
oskarżonego,
tym niemniej
mogła ona się
sprowadzać do
pojedynczych
ruchów ręki
ukierunkowanych
na ciało
oskarżyciela, w
szczególności
formie
uderzenia
(ciosu)
w zuchwę, co
jednak nie
wyklucza
możliwości, iż
były one
ukierunkowane
na odparcie
ataku
oskarżonego, o

czym
wyjaśnienia
oskarżonego
traktowały.
Przywoływana
wyżej
argumentacja,
świadcząca o
obniżonym
zaufaniu co
do odtwarzania
przez
oskarżyciela
przebiegu
zdarzenia w
sposób oddający
rzeczywistość
oraz, że
zdarzenie to
mogło
przebiegać
wedle wersji
oskarżonego,
znajduje
wsparcie w
opinii biegłego
psychologa,
który uznał, że u
T. K. występują
zaburzenia
czynności
psychicznych na
podłożu
organicznych
zmian w obrębie
(...) o obrazie
charakteropatii
(organiczne
zaburzenia
osobowości),
które stwarzają
prawdopodobieństwo
konfabulacji, a
nadto wyrażają
się trudnościami
w zakresie
kontroli emocji
i zachowań,
podejrliwością i
nastawieniem

paranoidalnym.
Nie można
wykluczyć, że te
właśnie
mankamenty
wywołały
konfrontacyjne
nastawienie T.
K. wobec
oskarżonego i
doprowadziły do
postawienia go w
sytuacji, w której
zmuszony był
podjąć obronę
w sposób i
okolicznościach,
jakie wylaniają
się z jego
wyjaśnień. Z
powodów wyżej
przedstawionych
nie było
dostatecznych
podstaw, by je
w tej materii
zakwestionować,
jak i tego, że
w grę wchodził
kontratym tzw.
obrony
koniecznej, do
jakiej odwołuje
się art. 25 kk.
Skoro bowiem
oskarżyciel miał
zaatakować
oskarżonego
próbą uderzeń
rękoma, to ten
ostatni przy
użyciu takich
samyh metod
miał prawo
zamachów
odeprzeć. To, że
jego obrona była
skuteczniejsza,
niż atak,
wywołując przy

<p>tym u napastnika nieliczne i powierzchowne obrażenia, nie stanowi o przekroczeniu granic obrony, skoro służyła wyłącznie odparciu zamachu przy użyciu takich samyh środków, jakimi posługiwał się atakujący.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono powyżej</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		

Zwięzłe powodach uwzględnienia okoliczności	o	
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 W całości		
Zwięzłe powodach utrzymania w mocy	o	w
Omówiono powyżej		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Oskarżonego w uzasadnianym orzeczeniu omyłkowo i bezzasadnie obciążono opłatą za II instancję –	

w sytuacji, gdy nieskuteczną apelację od wyroku uniewinniającego wnosił wyłącznie oskarżyciel prywatny, to on winien zostać obciążony opłatą karną.

Stosownie bowiem do treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela prywatnego, sąd wymierza mu za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości od 60 zł do 240 zł. Kwestia ta zostanie rozstrzygnięta odrębnym postanowieniem.

7. PODPIS